

پیام به برادران و خواهران ما در انسانیت

16 ماه مه 2020

بدان امید که ماه رمضان بر همه شما پربرکت باشد، بر شما و خانواده های شما و تمام جامعه بشری، ماه صلح و اصلاح باشد. بدان امید که حلول این ماه مبارک فرصتی باشد برای اندیشیدن و تأمل و واکنشی مناسب در برابر آزمایش و ابتلایی که در این ایام به دلیل بیماری فراگیر کورونا کوید 19 موجب شده است، ابتلایی که بیم و اندوه و مرگ و بی اطمینانی از بحرانی جهانی را منجر گشته است که همگان شاهد آن هستیم.

ویروسی ساده تمامی جهان را متاثر ساخته است، تمامی فعالیت های اجتماعی و فرهنگی و مذهبی و بازرگانی را متوقف کرده است، میلیونها نفر را به قرنطینه برده است و منجر به بیکاری، تعطیلی مدارس و دانشگاه ها و جدایی خانواده ها از هم شده است.

آیا یک جنگ و یا شکلی نوین از درگیری را شاهدیم و یا حتی شرایط امروز خود نشانی از شکنندگی شرایط زندگی انسانی است که همه تابع و تحت انقیاد یک سیستم ویرانگر است که زندگی را تخریب می کند و به جای آن نظامی مصنوعی بنیان می نهد که ما را هر روز از گوهر و اساس هستی و بهره مندی از آن دورتر می کند؟

آیا ما هنوز و در این شرایط نابینایی کامل می توانیم به پیشرفت جامعه ای مصرف کننده خدمت کنیم که بیش از اندازه قربانی هر چه بهتر شدن یک نظام و سیستم اجتماعی شده است؟ نظامی که تعادل و توزان آن در ثروتی است که به گونه ای نه چندان روشن خود را در خدمت زندگی و خوراک رسانی بدان می داند؟

آیا باید بازار را به خدای یگانه و معبود اصلی تمامی خواسته ها و دل نگرانی هایمان تبدیل کنیم، مذهب و آئینی که در آن سود و بهره تنها هدف زندگانی ما خواهد بود؟

چنین رویه ای بدون تردید تنها ما را به بن بست و ورطه ای وحشتناک هدایت می کند، این بدان معناست که ما برای بدست آوردن اندکی قدرت و یا ثروتی بیشتر باید همه روزه میراث گرانبهای، زمین را تخریب کنیم و این ها همه برای تحصیل سود اقلیتی سیری ناپذیر خواهد بود. وخیم تر و بدتر آنکه محرومیت ها و نابرابری ها و بی عدالتی هایی را شاهد خواهیم بود که قربانیان آن هموعان ما و محیط زیست ما هستند.

باید بدانیم که ما در یک لحظه استثنایی و در پایان یک چرخه زندگی می کنیم که هر کسی آن را در درون خود احساس می کند اما جرات بیان آن را ندارد. بیم و اندوه عمومیت یافته است و بی اطمینانی هر روز بیش از پیش بر ما می تازد. ولی ما از آن بیم داریم که جهانی که برای ما بسیار آشناست از هم فروپاشد و از بین برود.

چنین روندی پیش تر آغاز شده است: بیماری فراگیر، گرم شدن هوای زمین و آلودگی هوا، دریاها و اقیانوس ها، نابودی گونه های گیاهی و جانوری و حشرات و غیره.

تمامی روش های به کار گرفته شده و در تمامی حوزه های علوم اجتماعی، اقتصادی و سیاسی برای مقابله با وضعیت کنونی شکست خورده است.

همه در تحقق وعده های خود ناکام مانده اند: ایجاد جامعه ای عادلانه تر و منصفانه تر. پس چه باید کرد؟ آیا دست در دست بگذاریم و نظاره گر جهانی باشیم که از بدبینی، نفرت و خشونت و ناامیدی انباشته شده است و یا اینکه در جست و جوی راه حلی در درون خودمان باشیم.

«بیماری در درون شماست و شما چیزی مشاهده نمی کنید، پس راه حل هم نمی تواند جز از درون شما باشد و شما چیزی از آن نمی دانید. شما بر این پندارید که تنها یک بدن کوچک هستید، در حالی که جهانی بزرگ و عظیم در شماست.» شیخ العلوئی بحران های شدید گاهی اوقات مفید اند. تمام این شدايد ما را به یکپارچه ساختن تلاش های مان هدایت می کند و سیاره زیبای ما زمین را با ساکنان اش به مسیر آشتی رهنمون می سازد.

این امر وظیفه ای مقدس برای ماست و ما نمی توانیم از چنین مسئولیتی گریزی داشته باشیم.

دانش، دارایی، معرفت و علم و فناوری مان را در هم افزایی و خدمت به منافع و خیر عمومی قرار دهیم.

با هم برای صلح و زندگانی با همدیگر، عدالت و کرامت انسانی بکوشیم.

هر کدام از ما سولوی از یک پیکر هستیم، پیکری که «انسانیت» نام دارد.